

ÇOCUKLARIMIZ İÇİN GÖZARDI EDEMEYECEĞİMİZ TEHLİKE

İnsan, bir uzvunu bir kaç ay kullanmazsa o uzuv, tembelleşiyor. Akıllı telefonlar çikalı da akıl, kullanılmayınca akıllar da dümura uğramaya başladı. Kendimden misal vereyim. 1944 yılında kuş uçmaz kervan geçmez Afyon ilinin dazkırı ilçesinin çiftlik köyünde doğdum. İki yaşlarında gözümde çıkan bir çıban dolayısıyla sağ gözüm tam iki sene kapalı kalmış. Tabii doktor o yıllarda hak getire. Köyümüze gelen bir hoca çam sakızı, yumurta akından yaptığı bir melhemle çıbanı iyileştirmiş,(Allah razı olsun) ama göz iki sene kapalı kaldığı için gözün beyine giden sinirler tembelleşmiş. Şimdi sağ gözümle yazı okuyamıyorum. Yine bir trafik kazasında kolum iki yerinde kırıldı, alçıya alındı. Bir ay sonunda alçı çıkarıldığında kolumu kullanamaz hale geldim. Ancak fizik tedavi ile eski haline geldi. Bunları niye anlatıyorum?

Geçenlerde postaneden aynı anda üç kargo gönderdim. Kargoları teslim alan 20 ile 25 yaşlarında olduğunu tahmin ettiğim genç bir memur kargo ücretini hesap etmek için akıllı telefonunu çıkardı. Telefonunun şarjızının bittiğini görünce, arkadaşından istediği telefonla kargo ücretini hesapladı. Bırak zihinden yapmayı da önünde kağıt da var, kalem de. Eli kaleme kağıda gidip de 33.75 kuruşluk hesabı kağıt üzerinde yapmadı.

Yine geçtiğimiz hafta torun görmek üzere Konya'ya gitmiştim. Bindiğim tramvayda karşı koltukta oturan üniversite öğrencisi olduğunu tahmin ettiğim bir kızımız sürekli akıllı telefonda yazıştığını gördüm. Aynı durakta tesadüfen beraber indik. Hala mesajlaşmasına devam ediyordu. Kırmızı ışığa dikkat etmeden yolu geçmeye başladı. Daha dur demeden hızla gelen bir araba çarptığı gibi kızımızı kaldırıma attı. Bir anda yardımına koştuk. Çağırduğumuz ambulansla hastaneye gönderdik. Sonunun ne olduğunu bilmiyorum.

Buna benzer örnekleri siz de görüyorsunuzdur. Son zamanlarda hep uyuşturucu haberleri ekranları işgal ediyor. Evet, uyuşturucu bir ölümdür. Nasıl ölümün denemesi olmayacağı gibi uyuşturucunun da denemesi olmaz. Ya bunun yanındaki teknik ve teknoloji bağımlılığına ne diyelim? Bana göre son zamanlarda uyuşturucu kadar tehlikeli bir bağımlılık da teknik ve teknolojik bağımlılıktır. Hele son zamanlarda yetişen bebekler. Tembel anneler çocuklarının kulaklarını ilahilerle, ninnilerle, insanın hayal gücünü geliştiren dev ve peri masallarıyla büyüteceğine tamamen ekrana ve akıllı telefonlara

emanet ederek büyütüyorlar. Yarın bu çocuklara nasıl kitap kokusu tattırılır? Kitap kokusu tatmayan nasıl bilgi edinir? Haydi teknik ve teknolojiyi bilgi ve bilim üretmede kullansak ne ala, o da yok. Çocukları geçelim bugün toplumun büyük, küçük bütün kesimlerin kahir ekseriyeti bu aygıtları oyun ve incir çekirdeğini doldurmayacak işler için kullanıyorlar. Örnek mi? Alın size örnek: İnternetteki sanal tarlalara sebze ekme, fidan dikme, sanal tavuk yetiştirme, sanal araba kullanma, sanal savaşlar ve ardı arkası gelmeyen oyunlar. Toprağa bir fidan, evdeki saksıya bir domates dikmeyen insanlar sanal alemde olmadık ürünler üretiyorlar.

Teknik ve teknolojik aygıtlarla sürekli telaş içindeyiz. Resmi dairelere gidin, memurların gözü bilgisayarın ekranında. Sizin kapı çalıp odasına girdiğinizin bile farkında olmuyorlar. Siz, sanırsınız ki devlet işi yapıyorlar. Genelleme yapmak iskemem ama yan gözle baktığınızda sanal medya üzerinden dost muhabbetleri yaptıklarını görüyorsunuz. Oysaki sanal medya üzerinden muhabbet ettiği arkadaşları ile gidip yüzyüze sohbet ettiği de vaki değildir. Sadece dostlarımızı mı? En yakınlarımızı bile ziyaret etme ihtiyacı duymadan sanal medya ile halini hatırını sorarak görevimizi yaptığımızı sanıyoruz. Geçenlerde gazetede gördüğüm bir aile görüntüsü oldukça dikkatimi çekmişti. İki çocuğu ile anne-babasını ziyarete gelen evin evladı yemekler yenip oturma odasına çekildiklerinde karı –koca ve iki evladı telefonlarına kilitlenip sus pus olunca evin büyükleri olan dede ve nine de aylardır görmediği evladı, gelini ve torunlarıyla sohbet edemeyince dede ile nine yine kendi arasında sohbet etmeye başlarlar. Teknik ve teknolojik bağımlılık insanları kalabalıklar arasında bile yalnızlaştırıyor.

Böyle giderse toplum dünden de daha cahilleşecek. Çünkü teknik ve teknolojik aygıtlar insanların kitapla olan ilişkisini kesti. Ülkemizde yazar sayısı okur sayısını geçtiği söyleniyor. Doğru mu bilmiyorum? Kitap kokusu tatmadan bilim öğrenmek ve bilim üretmek mümkün değildir. Teknik ve teknolojiyi bilgi ve bilim üretmede kullanılsa ne ala. Ama maalesef bilgi üretmeden ziyade incir çekirdeğini doldurmayacak işler, dedikodular, birbirimizle dalaşmalar için kullanılıyor.

Sanmayın ki teknik ve teknolojiye karşıyım. Teknolojinin binlerce yararının yanı sıra handikaplarını da gözden ırak tutmamalıyız. İnternet inanılmaz faydalı. Çünkü istenilen bilgiye kısa sürede ulaşabiliyorsunuz. Ama tüm gün dünyadan

ilişkimizi kesecek şekilde lüzumsuz yere (oyunlar) olmamalı. Geçenlerde ekranlarda haber olarak geçti. Çin'de çocuklar bilgisayarın başından kalkmamak için altlarına bez bağladıklarını söyledi. Neden oyunda tarlada ekeceğimize, bahçemize veya bir fide alıp saksıya dikmiyoruz? Cep telefonları ile konuşarak hal hatır soracağımıza, o fiyata bir otobüse binip, arkadaşlarımıza, annemize, babamıza ve sevdiklerimize kavuşmuyoruz?

Sanal âlemde posta güller, çiçekler yollayacağımıza bir mektup yazıp göndermiyoruz? Söz uçar yazı kalır. Dün nice annelerin çocuklarından, nice sevgililerin de sevgililerinden gelen mektupları gül kokulu sandıklar içinde adeta bir sakal-ı şerif gibi saklarken bugün mektup yazmak dahi tarih oldu. Bu yazıyı okuyan siz okurlarıma; "en son kime mektup yazdınız?" desem, sanırım sizlerden olumlu bir cevap alabileceğimi sanmıyorum. Çünkü o yazılan mektuplarda evlat kokusu, anne – baba kokusu, sevgili kokusu ile birlikte göz yaşları vardı. Bu hatıralar insanları birbirine bağlıyordu. Şimdi sorarım sevgilileri birbirine bağlayan duyguların ve aşkın ifade edildiği aralarında bir yazışma bir mektup var mı? Vereceğiniz cevap " Yok" olacaktır. İşte sevgilleeri birbirine bağlayan duyguların ifade edildiği hatıralar olmadığı için ayrılıklar da o denli çoğalıyor.

Anneler- babalar çocuklarınızın adam gibi adam olmasını istiyorsanız çocuğunuza nasıl yürümeyi , konuşmayı öğrettiğiniz gibi disiplinli olarak cep telefonu kulanmayı da öğretin. Beraberce " KİTAP KOKUSU " koklayın. Aksi takdirde sonunda " Ben nerde yanlış yaptım?" pişmanlığını yaşamayın